

Liz lấy ra một tấm ảnh chụp sáu người, ba trai, ba gái trong đó đã có bốn người bị gạch bỏ...chỉ còn lại hai...mà đứa con trai lại chính là Bob. Liz dí nó vào mặt Bob, gần giọng:

- “Mày quên con Lanny này bị bọn mày hiếp rồi à...Thằng Louis, thằng Jose...và mày, Bob, mày là thằng chót...tao chết giấc, chúng mày bỏ mặc thân này trần truồng suốt đêm...” Tiếng người đàn bà rít lên.

- “Không...Lanny tự tử rồi....không.” Bob thở dốc, cố vùng thoát, nhưng bị giữ chặt...đau điếng.

- “Đúng tao tự tử...vì tao không thể mang tấm thân ô-nhục về với mẹ tao...bà ta sẽ...giết tao không thương tiếc! Nhưng số chưa hết...tao được cứu...được nuôi...và trúng số nên tao có tiền mượn Jose và mày làm những việc tao cần làm.” Tiếng nói rít lên qua kẽ răng nghiến chặt.

- “Trời...thì ra là vậy...” Người Bob lạnh toát như vừa bị ném vào một thùng nước đá, giọng rên rĩ. Bỗng lưỡi dao sắc từ đâu vung lên, xẹt ngang, Bob thét lên thảm thiết. Yên lặng!

Những ngày kế tiếp..., báo chí cả nước đăng rùm beng tin bác sĩ Bob Wagner vị thẩm sát bằng những lát sao sắc cắt rời...phần hạ bộ. Bao chuyện ly kỳ được khai thác nhưng tiếc rằng lần này...không có hình chụp kẻ bị tình nghi.

Đêm Lạnh Sau Vườn

Ngôi biệt thự kiểu Victoria đồ sộ chiếm hẳn một góc phố. Từ mấy năm nay, tòa nhà này trở thành một khu nursing home khá sang. Tám căn phòng rộng rãi mỗi phòng kê ba chiếc giường cho ba cụ già nằm. Tường bên trong được sơn màu xanh nhạt, có ánh sáng đèn phản chiếu dịu mắt, với những chiếc nệm dày, khăn trải giường bao giờ cũng trắng bóc, ngày đêm có y tá túc trực sẵn sàng, mỗi ngày có bác sĩ đến khám bệnh tổng quát, khiến cho khách đều tấm tắc khen ngợi, nhất là thân nhân các cụ, ai cũng...yên tâm đã có nơi tốt để các cụ hưu dưỡng.

Sau tòa nhà là một bãi cỏ xanh mướt, dưới những gốc thông rợp bóng mát, mấy chiếc ghế đá xếp đặt quy củ,

bên những khóm hồng hoa nở tươi thắm là nơi các cụ thường ngày ra phơi nắng, nghỉ ngơi. Cổng vào làm bằng sắt, khá lớn, đóng mở theo giờ giấc nhất định để các cụ không bị khách khứa làm phiền nhiều trong khi nghỉ ngơi.

Vị Giám đốc, bà Garcia Martinez, một bà trung niên, khỏe mạnh và rất bất thiệp, dịu dàng, lúc nào cũng tươi cười, ai mới gặp là có cảm tình liền.

Mary được thuê nhận làm tại đây vào buổi chiều như là một kế toán viên bán thời gian với số lương khoán một ngàn đồng thêm ăn bữa cơm tối trước khi về. Thực là một second job rất tốt cho nàng. Mary được biết, hàng tháng, bà Garcia được tất cả mọi người ở đây ủy quyền tới văn phòng xã hội hoặc các hãng bảo hiểm lấy pay check cho họ. Có người còn giao hết số tiền ấy để tùy tiện bà ta tiêu xài cho họ khi họ cần tới. Vì thế, tiền nhập hàng tháng gửi vào account của viện khá lớn.

Làm việc được hơn hai tháng, Mary ngạc nhiên khi thấy số chi phiếu gửi vào ngân hàng nhiều hơn số người già trong tám căn phòng, tức hai mươi bốn người. Ngoài ra, bà Garcia vừa dạy nàng cách làm tờ khai y tế gửi đi đòi tiền bồi hoàn các phiếu medicare trả cho ông bác sĩ cộng tác với bà săn sóc sức khỏe cho những cụ ở đây. Ngày nào cũng có sáu, bảy người đau được bác sĩ khám. Có những phiếu trình vào cả những giờ giấc nàng có mặt ở đây...nhưng Mary chẳng thấy bác sĩ khám bệnh cho ai cả.

Mary giữ cái thắc mắc đó kín nhiệm trong lòng.

Những ngày nghỉ cuối tuần thường có khách tới thăm. Nhưng xét đi xét lại, Mary chỉ thấy chừng mười cụ có

thân nhân còn phần đông là chỉ lủi thủi ngồi một mình. Bà Garcia tiếp khách trịnh trọng, các thân nhân gặp các cụ, hỏi thăm chuyện này, chuyện nọ, đều được thỏa mãn ở sự săn sóc chu đáo của viện hưu dưỡng. Những ngày này, Mary thường tới để phụ giúp với hai cô y tá Jenny và Lori. Hai cô này chắc làm ở đây đã lâu, nên hình như không cần phải nhận chỉ thị của bà giám đốc, cứ lăm lè thay đồ sạch sẽ cho các cụ, đưa sáu bảy cụ ra vườn ngồi chơi ngoài ghế đá hoặc làm ra vẻ bận bịu săn sóc sức khỏe cho một vài cụ.

Có hôm, một cụ bị xỉu ngay lúc thân nhân tới thăm. Mặc dầu, tuần trước, bà cụ này chỉ được khám bệnh một lần, nhưng khi thân nhân lo sợ hỏi về tình trạng sức khỏe của cụ, bà Garcia đưa hồ sơ bệnh lý ra và nói là ngày nào cũng có bác sĩ chăm sóc, thế mà cụ này cũng gật đầu xác nhận. Mary biết bill gửi đi đòi tiền hãng bảo hiểm năm ngày...mà kỳ thực chỉ khám bệnh có một ngày mà thôi. Sự cách biệt về tiền bạc lên tới cả ngàn đồng trên mỗi đầu người. Đó là khởi điểm của những nghi ngờ về công việc làm ăn mờ ám của cơ sở này.

Đến tháng thứ ba, một buổi chiều, khi tới làm việc, bà Garcia không có ở nhà, nhưng trong một ngăn kéo bàn làm việc, Mary thấy một tập hồ sơ cũ kỹ. Nàng vô tình mở ra xem định để còn trả lại vị trí của nó. Không ngờ, Mary thấy những bản sao những tấm chi phiếu SSI của sở xã hội trả cho một ông cụ vào những tháng qua...nhưng điều ngạc nhiên ông cụ lại là người thứ tư nằm trong phòng số 2, mà thực ra, phòng đó chỉ có ba ông Victor, Andre và Tom. Người thứ tư, cụ Micheal này không có mặt! Mary để trả lại hồ sơ vào ngăn

không có mặt! Mary để trả lại hồ sơ vào ngăn bàn như cũ, lòng hết sức phân vân về những cái chi phiếu được lãnh mà thực ra không có người. Lúc bà Garcia về, Mary như vô tình không biết bà ta để quên hồ sơ của người mang tên Micheal. Quả nhiên, mất trước, mất sau, bà Garcia lấy cái hồ sơ đó đi...rồi cất vào trong một ngăn tủ có khóa. Ngày hôm sau, trong đồng thư từ sẽ gửi đi, Mary thấy có một cái mang bao thư khá dày tên người gửi là Michael Hanson...gửi cho sở Xã Hội...Loại thư này, sau này, Mary biết là hồ sơ xin lại tiền SSI và Medicare.

Tháng thứ tư Mary làm việc ở đây là tháng Mười hai. Hồ sơ kế toán phải kết thúc vào cuối năm, nên Mary đôi khi phải tới đây vào buổi sáng để làm thêm giờ cho xong công việc. Buổi đầu tiên, Mary không thấy hai cô y tá đâu, mà chỉ có một mục người Mẹ chạy đi chạy lại lo cho hai mươi mấy cụ già. Trong hồ sơ tính tiền, thì hai cô y tá phải thường trực có mặt tại nhà hưu dưỡng. Đến những bữa ăn Mary mới giật mình vì nếu so với những khoản chi trong sổ sách, nó chỉ đáng giá một nửa. Quanh đi, quẩn lại cũng chỉ có khoai nghiền, trứng, bacon, rau cải. Thịt tươi mà ngày nào cũng khai là có...không biết nó đi đâu mất. Suy ra thì từ bác sĩ, y tá tới thực phẩm và có thể cả thuốc men nữa, bà Garcia đều khai man để lấy tiền các cụ. Có điều là cũng phải có vài cụ sáng suốt biết được việc đó...nhưng lạ lùng là không có ai hé miệng phàn nàn...nhất là với những người có thân nhân thường đến đây thăm viếng. Mary suy nghĩ mãi cũng không tìm ra câu trả lời.

Cho tới một ngày thứ bảy, cụ Phillips ở buồng số 6

có người con trai ở xa về thăm. Khi nói chuyện với bà Garcia, ông ta thấy ông bố gầy gò quá, có hỏi về vấn đề ẩm thực, bà Garcia kể tràng giang đại hải đủ thứ từ là súp gà, beef steak, khoai chiên, cá tuna v.v. Bỗng có một lúc, như có dịp tưởng bà Garcia không để ý, ông cụ nhìn con...hơi lắc đầu trước sự ngạc nhiên của ông con. Nhưng nhanh như cắt, bá Garcia nhú mắt nhìn lại cụ Phillips, khiến ông cụ bẽn lẽn nói nhỏ:

- "Có đủ cả đấy...nhưng già rồi, ăn không được bao nhiêu."

Bà Garcia cười:

- "Ông yên tâm từ bữa tới chúng tôi sẽ xin bác sĩ cho cụ một loại vitamine nào thích hợp để cụ ăn được...nhiều hơn," Bà ta vừa nói, vừa cúi gần mặt cụ Phillips, khẽ tiếp: "Cụ yên lòng chứ?"

Mary rất để tâm tới trường hợp này, nhất là nhìn thấy ánh mắt của cụ Phillips nhìn người con ra khỏi đây...một ánh mắt vô cùng lo lắng!

Bà Garcia để tâm tiền khách nên không nhìn thấy Mary đứng ở cửa phòng làm việc nhìn ra.

Trưa hôm sau, trong lúc Mary đang làm việc, bỗng nàng nghe thấy nhiều tiếng ồn ào ngoài phòng ăn. Nàng ra gần cửa, lên xem có chuyện gì xảy ra. Lúc đó, cụ Phillips mặt mũi xanh rờn, vừa ói mửa, vừa lăn lộn dưới sàn nhà, mắt trợn ngược, bọt mép xùi ra cả đồng. Chung quanh là các cụ khác, mặt cụ nào cũng hốt hoảng, sợ hãi.

Lúc đó, bà Garcia đứng giữa nhà, trừng mắt nhìn cụ Phillips, nói:

- “Đó, không nghe lời tôi thì mấy người sẽ khổ...Phải biết yên phận...tôi lo cho các người sống vui hết tuổi già ở đây...còn hơn các người sống vất vưởng ở công viên. Đừng mong con cái chúng nó lo cho mấy người.” Mắt bà trợn ngược, mở trừng trừng nhìn từng người, với vẻ hung ác, lạnh lùng, khác hẳn những lời dịu dàng, mơn trớn khi có mặt thân nhân của các cụ.

Thì ra vì cái tội hôm trước mà ông cụ Phillips bị trừng phạt. Khi đó, cụ Phillips run lên từng chập, mắt mở trừng trừng, miệng vẫn tiếp tục nôn khan. Mary không hiểu bà ta làm cách gì khiến cụ Phillips bị rơi vào tình trạng sống dở, chết dở như vậy.

Sau khi như muốn đợi để mọi người thăm dò, bà Garcia mới lấy ly nước cam... có sẵn trên bàn, sai mụ người Mễ cho cụ Phillips uống. Uống hết ly nước đó, chừng mười phút, tình trạng cụ Phillips dần dần khả quan hơn...cụ tỉnh lại...và như người không có bệnh tật gì. Các cụ giải tán về phòng, nhưng tuyệt nhiên không có ai phản nản, bình phẩm gì về lời lẽ của bà Garcia...như họ đã biết sự việc từ lâu.

Lạ thực.

Mary về phòng làm việc, lòng vô cùng hoang mang. Nhiều lúc, nàng lo sợ, không biết mình đang làm việc với hạng người nào...vì chiều hôm đó, bà Garcia lại vui vẻ, dịu dàng như chưa hề có một buổi trưa...như buổi trưa hôm đó.

Trong viện không có mướn người làm vườn, ngoài một anh cắt cỏ hàng tháng tới cho xe cắt chạy một vòng vườn sau. Bà Garcia thường mang xẻng, cuốc ra vun bón mấy gốc hoa. Bà ta nói đó là cái thú thanh nhã mà một

người vào tuổi của bà rất thích. Vừa giải trí, vừa đỡ tốn tiền.

Ngày Lễ Giáng Sinh, nhà hưu dưỡng từng bừng nhộn nhịp. Mấy ca đoàn từ đâu tới ca hát cho các cụ nghe. Thân nhân cũng như xã hội cử người vào thăm. Bà Garcia chiêu đãi hết sức lịch sự và rộng rãi. Đồ ăn, thức uống cho khách tới dùng đầy ắp mấy bàn. Ai ai cũng nhận được quà khiến họ đều tấm tắc khen ngợi bà Garcia là người tuy làm business, nhưng đặc biệt có lòng giúp đỡ các cụ trong tuổi già. Mary cũng thế, trước khi về nghỉ hai ngày lễ, bà Garcia tặng nàng một hộp trang điểm đầy đủ phấn son, bút kẻ lông mày, nước hoa...và một chai nước táo, thứ mà nàng rất thích và hay được uống ở đây sau mỗi bữa ăn tối.

Bà Garcia thân mật nói:

- “Về nghỉ cho khỏe, mai mốt còn kết toán sổ sách để mình khai thuế lợi tức cuối năm. Mùa này khí hậu thay đổi bất thường, nếu thấy bản thân, chóng mặt thì uống một ly nước táo này sẽ hết liền...có nhiều vitamin, rất tốt cho cơ thể các bà, các cô,” Bà ta nháy mắt: “Nhớ, đừng có quên.”

Lạ chưa, trong hai ngày nghỉ, đúng như lời tiên đoán của bà Garcia, cứ đến chiều...Mary lại cảm thấy người có gì bất ổn. Mồ hôi toát ra, buồn nôn, người như không còn sức, chóng mặt, bải hoải tay chân. Có lẽ khí hậu độc, như kinh nghiệm của bà Garcia, Mary nhớ lời bà ta, vội uống một ly nước táo, nằm nghỉ chừng mười phút, nàng trở lại tình trạng bình thường, khỏe ru.

Có gì lạ trong ly nước này?

Mary nhìn sâu vào cái ly nhũ mầu nghĩ ngợi.

Ngày trở lại làm việc, Mary thấy có một người vắng mặt: ông Bob phòng 6. Hình như không ai quan tâm tới sự vắng mặt này. Nhưng đến cuối tháng, chi phiếu SSI của ông ta vẫn được lãnh. Có thể ông này được thân nhân đón ra ngoài vào dịp lễ, và chưa trở về chẳng.

Vụ vắng mặt của ông cụ Bob chưa làm cho Mary hết ngạc nhiên thì hôm sau, giường của ông Bob đã có một ông cụ khác thay thế. Người mới chiếm giường cụ Bob, và cụ này được làm hồ sơ vào chiếc giường thứ tư vô hình ở trong phòng.

Ông cụ Wu là một người Trung hoa, mắt đã mờ, trông rất thiếu nảo và yếu đuối. Cô y tá có vào cho ông ta một bịch nước biển sau khi được bác sĩ khám sức khỏe. Có một vấn đề làm mọi người bàn tán là cụ này có một con chó đen già nua, trước đây vẫn thường dẫn đường cho cụ ta mỗi khi ra ngoài. Nghe lời khai thì cụ ấy đang ở với một thân nhân, nhưng vì vấn đề công ăn việc làm, gia đình nọ phải dọn đi tiểu bang khác...và không muốn đưa cụ Wu theo. Vì thế, họ mới đưa cụ ta vào đây. Mặc dầu ông cụ năn nỉ, bà Garcia không chịu cho con chó ở trong viện hưu dưỡng, ngược lại, cụ Wu không muốn cho nó vào sở giam giữ súc vật Humane Society... cụ sợ con vật thân yêu bị giết...vì chắc chắn trong ba ngày không có người nào xin con chó vừa già, vừa xấu xí đó về nuôi.

Cuối cùng, để giữ khách hàng, bà Garcia nói là gửi con chó cho người ta nuôi dùm...khi nào ông cụ không ở đây nữa, sẽ lấy nó về. Nhưng theo như Mary biết, bà Garcia chẳng gửi ai cả, mà đã đuổi nó ra ngoài đường. Ai cũng biết một con chó lớn như thế, chạy lang thang

ngoài lộ, chắc chắn cảnh sát sẽ báo cho sở giam giữ súc vật bắt nó đi tức khắc...

Chắc ai cũng biết vậy, nhưng đều giữ im lặng.

Mùa mưa kéo tới, trời sập sùi sũng nước. Tính ra, Mary làm ở đây đã sáu, bảy tháng. Nàng thấy công việc coi bộ không làm lâu được. Nhiệm vụ tuy không có gì vất vả, nhưng tâm thần nàng bất ổn khi gặp những sự việc...có vẻ bất thường...

Ông cụ Bob vẫn chưa về, nhưng chi phiếu của ông cụ được lãnh tới tháng thứ ba. Rồi tới một ngày, cụ Wu cũng không còn ở đây nữa. Đi lúc nào mà Mary không hay? Nhưng bà Garcia vẫn không ra lệnh cho nàng bỏ hồ sơ của ông cụ vào danh sách những người đã xuất viện hưu dưỡng. Trường hợp cũng không khác với ông Bob khi trước, nghĩa là các tấm chi phiếu SSI vẫn về hàng tháng.

Đã có lúc, Mary lén hỏi chuyện này với cụ Ken, một người ở cùng phòng với cụ Wu, thì cụ này cười, ngập ngừng nói: "Ô, ông ta đi đâu mặc xác ông ta...thắc mắc làm gì cho bận tâm..."

Bận tâm...? Còn hơn nữa...vì cuối tháng đó, chi phiếu SSI của cụ Wu vẫn được gửi vào ngân hàng của viện hưu dưỡng.

Mấy bà già thì hay bép xép lắm. Mary lân la nói chuyện với bà Jenny ở phòng bảy, gần cuối hành lang. Phòng ngày hơi tối tăm, ẩm thấp, mỗi khi có dịp là bà thường muốn ra ngoài vườn hóng gió trong những ngày hè...và tắm nắng vào những trưa mùa thu...

Lấy bàn tay quạt quạt trước mũi, như muốn xua đuổi cái mùi hôi thối trước mũi, bà Jenny than:

- “Ra ngoài thoáng thực, nhưng nhiều hôm hôi thối quá,” Bà nhăn mũi, lắc đầu: “Không biết bà chủ bón cây bằng thứ phân gì mà hôi...như mùi cóc chết!”

Bà chung phòng Kelly cau mày:

- “Nhiều hôm chúng tôi không dám mở cửa sổ nữa!” Bà ta lấy tay quạt không khí trước mũi, tiếp: “Nhất là vào những ngày mưa xuống, nắng lên...như hôm qua chẳng hạn.”

Tuy nói thế, nhưng mấy cụ không dám than phiền.

Mary biết ngoài phân bò “tươi”, một số phân chứa nhiều chất uy-rê cũng có mùi hôi khó chịu...nhưng mấy cụm hồng thì đâu cần đến loại phân này.

Rồi một tối, trời mưa như trút nước, vì đang bị cúm, mẹ người Mễ phải nghỉ việc, bà Garcia yêu cầu Mary ở lại viện giúp bà ta một vài đêm.

Tối hôm đó, sau khi ngọn đèn cuối cùng trong các buồng tắt, Mary bỗng cảm thấy toà nhà như tỏa ra một không khí vô cùng lạnh lẽo và bí mật. Tất cả những thắc mắc, những âu lo mà nàng từng có từ trước tới nay hầu như khơi dậy cùng lúc một cách rất mãnh liệt. Nàng thực khó nhắm mắt nổi, nhất là trong đêm, thỉnh thoảng có những tiếng ú ớ của mấy cụ già mê sảng vang lên trong mấy dãy hành lang vắng vẻ. Đột nhiên có tiếng chó tru bên ngoài hàng giậu vườn sau nghe rờn rợn đến nổi da gà. Mary hoảng hốt vén màn cửa nhìn ra ngoài. Dưới ánh đèn vàng vọt, mưa bay giăng giăng, nàng thoáng thấy bóng một con chó đen đang tìm cách nhảy qua bờ tường để vào vườn. Con chó nào đây? Của ông già Wu đó chẳng...Nó chưa bị bắt sao? Có lẽ trời mưa lớn quá, con chó không chịu nổi nên phải bỏ cuộc.

Tin thời tiết cho biết trời vẫn tiếp tục mưa cho tới cuối tuần, và ngày kế tiếp. Bà Gracia tới muộn hơn mọi ngày với một người làm mới, một phụ nữ trung niên tên Stephanie, để thay thế mẹ Mễ. Bà này có vẻ hơi chậm chạp, coi bộ không phải là người giúp việc chuyên nghiệp nhưng làm việc cẩn thận hơn mẹ người làm cũ. Việc nặng nhọc nhất là thay khăn trải giường cho các cụ vào mỗi buổi sáng sớm, và khác mẹ Mễ trước đây, việc gì cũng được bà Garcia đỡ một tay. Việc săn sóc thuốc men, lo vệ sinh đã có hai cô y tá. Bà chủ hầu như muốn giảm thiểu tối đa người làm trong viện. Vì keo kiệt hay vì lý do nào khác? Truyện người ta, Mary thấy không nên để tâm tới.

Bà Gracia muốn Mary ở lại thêm vài đêm nữa...Mary nghĩ có lẽ vì bà Stephanie là người làm mới chưa đáng tin cậy lắm chăng. Bà ta sẽ trả tiền giờ overtime cho nàng. Mary thấy chuyện này cũng không trở ngại gì cho nàng nên vui vẻ nhận lời.

Lần thứ hai, Mary nhận lời ở lại ban đêm tại đây.

Buổi trưa, bà Garcia vào phòng làm việc của Mary, xem xét lại sổ sách kế toán trước khi khai thuế lợi tức. Bà ta rất vừa ý khi thấy lợi tức khai trong sổ sách không quá hai chục ngàn. Những chi phí, nhất là về tiền trả cho ông bác sĩ và tiền ăn ở của các cụ là những món tiền khấu trừ quan trọng.

Vô tình, Mary buột miệng hỏi:

- “Thưa bà...những cụ không còn ở đây...nhưng pay check của họ vẫn được ký gửi ngân hàng trong trương mục của viện...sợ không ổn...nếu bà còn một trung tâm khác thì nên chuyển nó về nơi họ ở...thì đúng hơn.”

Bà Garcia trừng mắt nhìn Mary làm nàng hơi bối rối. Một lúc sau, bà ta nói:

- "Tôi là chủ...cô chỉ làm những gì tôi giao phó, đừng có nhiều truyện!" Bà ta cau có, đi lại trong phòng, lẩm bẩm: "Nhiều chuyện...nhiều chuyện!!!" Nói xong, bà dừng lại, nhìn Mary như cảnh sát nhìn phạm nhân.

Mary không ngờ bà ta bất bình đến như vậy, nên vội nói:

- "Xin lỗi bà...tôi chỉ nói vì ...sự an toàn về phương diện thuế má thôi. Nếu bà không bằng lòng, xin bỏ qua cho."

Bà Garcia không nói gì nữa, chỉ "hừ" một tiếng rồi bỏ đi một cách giận dữ.

Mary nhìn sau lưng bà ta, lòng hơi lo lắng.

Bữa cơm tối hôm đó, Mary ngạc nhiên vì thay vì nước táo như mọi khi, nàng được uống một ly nước cam.

Sau đó chừng nửa giờ, Mary bỗng cảm thấy trong người nôn nao khó chịu. Rồi tình trạng nhọc, buồn nôn trở nên dữ dội đến độ nàng thở không ra hơi, đồ ăn bị tống ra thốc tháo, vương vãi đầy nhà, mùi bốc lên thực hơi hám. Nàng nằm lăn trên thảm, ôm bụng vật vã. Đang lúc ngất ngư, chợt có điện thoại của bà Garcia. Chỉ nghe tiếng trả lời của Mary, bà ta đã biết những gì nàng đang phải chịu đựng, nên cười khẩy, nói gần từng tiếng:

- "Từ nay cô đừng có lảm chuyện...chỉ biết làm việc, còn cái miệng phải câm lại nếu không cô sẽ phải sống dở, chết dở với tôi."

- "Xin bà tha cho." Mary chỉ đủ hơi nói câu đó, rồi buông ống nghe thở dốc.

Chừng năm phút sau, năm phút mà Mary tưởng dài tới mấy tiếng đồng hồ, bà Stephanie mang vào cho nàng ly nước táo mọi ngày. Bà ta tới nâng nàng dậy và giúp nàng uống hết ly nước. Bà người làm bỏ ra sau khi đóng cửa phòng, và để mặc Mary nằm nghỉ trên sàn nhà.

Nằm chừng nửa giờ, Mary ngồi dậy được, nhưng đầu óc còn choáng váng. Chừng một giờ sau, nàng mới có thể đứng lên dọn dẹp mấy chỗ đồ ăn bị ói ra lúc trước. Suốt đêm hôm đó, Mary nằm nghĩ về hoàn cảnh của nàng. Và bây giờ...nàng mới hiểu tại sao mấy cụ trong viện này...phải im miệng. Nàng nhớ lại cảnh ông già bị bà Garcia hành hạ trưa hôm nào, tình trạng không khác nàng hôm nay...Mỗi người sống trong này, kể cả những người làm như nàng, như mẹ Mễ, như hai cô y tá đã bị uống một thứ "độc dược" gì đó...mà nếu sau này thiếu nó, cơ thể sẽ bị hành hạ như nàng hôm nay...Nó có thể là một loại "drug" như cocaine chẳng hạn...Chất này được pha trong các ly nước để các nạn nhân uống trong một thời gian đến nghiện nó...và nếu bị ngưng uống, người ta sẽ bị nó "vật" cho ngất ngư như thế đó. Muốn thoát khỏi cảnh này...mình phải biết loại độc dược này là loại gì mới..."hoá giải" được. Đêm đó, Mary quá mệt, nên ngủ thiếp đi tới sáng.

Ngày hôm sau, bà Gracia trở lại viện, vui vẻ chẳng khác mọi khi, coi như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng, một quyết định mới cho Mary...là nàng sẽ được mướn "full time" với số lương khá là hai ngàn rưỡi một tháng. Mỗi tuần nàng sẽ phải trực hai đêm và phụ giúp thêm ít việc với bà Stephanie. Trong tình thế này, Mary cũng phải giả vờ vui thích với quyết định đó. Khi chưa

biết rõ cách nào thoát ra khỏi đây, chưa có đủ bằng cứ để tố cáo bà ta thì phải yên phận thủ thường cái đã. Nàng định bụng sẽ lén lấy một ít nước táo về để mang đưa đi phân tích xem trong đó là loại ma túy nào gì, có biết rõ mới có thể tìm cách giải...

Trời mưa sang ngày thứ ba, buổi sáng, bà Gracia cho Mary biết bà định sẽ đi vacation ba ngày, và yêu cầu Mary phải ở lại viện ban đêm. Hai cô y tá làm thêm việc dọn giường. Ông bác sĩ tới thăm bệnh rồi cũng về sớm. Nhưng bà Stephanie thì bận rộn mãi tới khuya, và về lúc nào Mary cũng không hay. Nàng cảm thấy mình đã làm nhiều việc ngoài bốn phận chính của mình. Nhưng vì nhà neo người, nàng cũng phải chấp nhận.

Ngày thứ năm thì mọi việc trong viện hình như dừng lại. Y tá và bác sĩ đều nghỉ, bà Stephanie tới dọn dẹp sơ qua rồi cũng về. Hình như họ coi bốn phận của Mary phải tiếp tục ở đây cho đến khi bà Garcia về. Tối khuya, gió thổi mạnh, sấm chớp đầy trời. Mary sau khi kiểm soát các cửa trong viện, nàng đi qua các phòng, đếm từng giường có người nằm. Tất cả, chỉ có hai mươi hai người hiện diện. Nàng trở về phòng làm việc, mang sổ sách ra dò lại, mới thấy số người vắng mặt như cụ Bob, cụ Wu có tới hơn mười người...Có người tiền social security lên tới hơn một ngàn. Bất chợt, Mary nhìn tới cái ngăn kéo bị khóa kín...mà trước đây bà Garcia lén cất hồ sơ của một người mang tên Michael, nàng cố gắng giật thử mấy lần, không bung được ổ khóa, nhưng qua khe hở, nàng thấy số hồ sơ rất nhiều...đồn chật ngăn tủ. Từ đó, suy ra, số hồ sơ lãnh tiền lậu này đã có từ lâu...và số tiền chắc chắn rất lớn.

Bỗng có tiếng chó tru bên ngoài. Mary nhớ tới con chó đen của cụ Wu. Nàng hé cửa sổ nhìn ra ngoài. Chính nó! Con chó đang tìm cách nhảy vào vườn sau. Nếu như mọi lần, con vật này sẽ chịu chết ở bên ngoài thôi. Nhưng hôm nay, Mary thấy có một cành cây ngoài đường bị gió bẻ gãy, một đầu gác vào hàng rào của khu vườn. Không bao lâu, con chó đen khám phá ra cách qua hàng rào...và cuối cùng, nhờ cành cây này, nó nhảy được vào trong vườn. Nhưng nó tới đây làm chi? Mary thắc mắc tự hỏi.

Ngoài kia, con chó đen tru lên những tiếng nghe rộn người khi phóng qua bồn cỏ. Mary bị khuất tầm nhìn, không thấy được con vật nữa, nhưng nàng vẫn nghe thấy những tiếng gầm gừ của nó ở một góc vườn. Có tiếng la ó của người nào đó ở một trong các căn phòng, chắc vì ngủ mê. Muốn được yên bụng, Mary mở cửa đi ra hành lang kiểm soát sơ qua các phòng. Nàng tới cuối dãy, chợt nghe thấy có tiếng xì xào trong căn phòng số sáu...của ông già Ken. Mary khẽ đẩy cửa nhìn vào. Nàng sửng sốt khi thấy ba cụ già đang chồm ra bên ngoài cửa sổ trong lúc trời đang mưa. Thấy tiếng động, ba người giật mình quay lại, nét mặt sợ hãi khi bắt gặp Mary trong phòng.

Mary chạy vội lại bên cửa sổ, một tay định kéo cánh cửa để đóng lại, miệng nói:

- "Trời mưa, các cụ còn mở cửa làm gì vậy? Bị trúng nước, đau thì sao?"

Bỗng có tiếng chó tru lớn làm Mary ngưng câu nói, phản ứng tự nhiên khiến nàng cũng ghé nhìn ra bên ngoài. Dưới ánh sáng đèn rọi xuống từ một cột điện, con

chó đen đang vừa cào bới, vừa tru lên những tiếng thảm thiết...nghe đến rợn người tại một xó vườn. Mary ngạc nhiên quay lại nhìn ba cụ già:

- “Gì vậy các cụ?” Nàng nhìn mấy ông già làm họ lúng túng.

Ông cụ Tim lắc đầu:

- “Cũng không biết, nhưng nếu không đuổi nó đi...thì làm sao ngủ được”. Cụ lắc đầu: “Nghe ghê rợn quá!”

- “Cô ra đuổi nó đi...dùm...”, Cụ Ken lên tiếng: “Hay ta gọi cảnh sát?”

Mary không muốn làm to chuyện như vậy, nên khẽ nói:

- “Thôi, để tôi ra đuổi nó đi.” Nàng quay vào: “Các cụ đóng cửa lại, trở về giường ngủ dùm cho.”

- “Nó coi vẻ dữ dằn lắm đấy, cô phải cẩn thận.” Cụ Ken chợt như nhớ ra điều gì, tiếp: “Cô đợi tôi một chút đi...tôi tìm cho cô cái đèn bấm...mình có thể đứng xa, rọi đèn, để nó sợ mà bỏ chạy.” Ông lục ngăn kéo bàn ngủ, lôi ra cái đèn, bấm thử vẫn còn sáng tốt, trao cho Mary: “Cô dùng nó đi...nhớ cẩn thận.”

Mary cầm lấy cái đèn bấm. Sáng kiến thực hay. Nàng bấm thử mấy lượt, rồi mang đèn đi ra, miệng nói:

- “Cảm ơn cụ Ken. Thôi các cụ nghỉ đi.”

Mary mở cửa sau, một tay cầm đèn, một tay quơ đèn ra phía trước. Nàng hơi bực mình khi thấy mấy phòng có cửa sổ nhìn ra ngoài vườn đều mở cả, và các cụ cũng đang theo dõi việc của nàng. Có thể vì lòng tốt, họ sợ nàng gặp rủi ro chẳng.

Dưới trời mưa lất phất, Mary rút rề bước xuống vườn cỏ. Nước lạnh và sũng, ngập tới cổ chân làm nàng giật

mình. Nhưng đã tới nước này thì phải tới thôi. Đằng kia, con chó gầm gừ dữ dội, hình như không biết tới việc Mary đang đến gần nó. Nàng rọi đèn thẳng vào con chó mỗi lúc một gần...Cuối cùng, con vật thấy được ánh đèn, hoảng hốt bỏ chạy. Khi cái mông của con chó không còn che khuất góc vườn nữa, Mary bất chợt thấy một cánh tay người đã bị bới khỏi mặt đất. Kinh hãi tột cùng, nàng thét lên thất thanh. Hình như cũng đã có người nhìn thấy cảnh tượng ngoài vườn, nên trong nhà cũng ồn lên dữ dội. Trong khi Mary thất thần, chân như chôn xuống đất, thì từ trong nhà, có mấy cụ còn khỏe mạnh vội vàng chạy ra với nàng.

Cuối cùng, nhiều ánh đèn bấm được rọi tới, mọi người đều thấy mình không còn lầm lẫn: dưới đất có chôn một xác người!

Mọi người im lặng, tình thế thực căng thẳng.

Bỗng có tiếng la lên:

- “Đúng...đúng lão Tàu già Wu rồi,” Ông ta chen ra phía trước, chỉ xuống cánh tay áo: “Cái áo kiểu Trung hoa kia...màu xanh ấy...”

- “Đúng...cụ ấy nói không sai.” Có tiếng người hòa theo.

Lúc này, mọi người mới nghĩ tới con chó đen:

- “Con chó!” Ông già Ken đứng sau Mary buột miệng nói lớn khiến mọi người đều đảo mắt nhìn quanh cùng với nhiều ánh đèn bấm soi lung tung trong vườn. Người ta tìm ra nó đang đứng run ở giữa vườn, rên lên ư ử. Sự tinh khôn và trung thành của loài vật này nhiều khi lạ lùng đến độ khó ai hiểu được: Nó biết chủ nó gặp nạn mà tìm tới!

Hồ Linh

Bỗng trong đầu Mary thoáng một câu hỏi: “Bây giờ phải làm sao?”

Giữa lúc đó, cụ Ken cũng hỏi lớn:

- “Nào, bây giờ phải làm gì? Báo cảnh sát chứ?” Cụ nhìn mọi người chờ đợi câu trả lời.

Mary hơi cau mày suy nghĩ. Nhưng nàng thấy không thể đứng ngoài trời mưa bàn chuyện này được, nên nói:

- “Xin vào trong nhà đã...mưa lại lớn rồi.” Vừa nói, nàng vừa quơ đèn ra phía tòa nhà, rồi tự mình bước về trước. Các cụ kia không nói gì, cũng theo nàng trở vào.

Ngọn đèn lớn trong phòng khách được bật lên. Hình như các cụ trong viện đều tề tựu đủ. Các cụ ông bàn lớn tiếng, trong khi các cụ bà chỉ xúm lại xì xèo, chờ đợi.

Mary khẽ hắng giọng để các cụ chú ý và yên lặng, nàng mới nói:

- “Thưa quý vị, chuyện đã đến nước này...chúng ta không thể yên lặng được nữa,” Nàng nhìn quanh: “Nhưng phải làm gì trước thì phải bàn.”

Cụ Ken phát biểu trước:

- “Hiện chúng ta phát giác ra xác của cụ Wu, nhưng biết đâu còn những người khác. Vậy, cô Mary và một vài người nữa trở ra vườn sau xem xét lại...trước khi mình báo cảnh sát,” Ông nhìn qua Mary như muốn nàng cho ý kiến.

Có tiếng rì rầm, giọng đàn bà ngập ngừng:

- “Thôi đi...không lại khổ với bà ta...”

Ông Ken gạt đi:

- “Tôi không sợ. Có chuyện gì...sẽ có nhà chức trách lo cho chúng ta... Nếu không vạch mặt cụ Garcia này, cuối cùng cũng có ngày chúng ta mất xác thôi.”

Nhan Sắc Mấy Độ

- “Hừ, đâu sống được bao năm nữa mà gây rắc rối cho khổ thân!” Bà Jacklyn thêu thào cho ý kiến.

- “Phải đấy...thôi đi.” Một vài người đồng tình khẽ nói.

- “Không được, mình biết mà không tố cáo...mai này cảnh sát biết được mình cũng không khỏi liên lụy.” Mary nói lớn: “Tôi cũng bị ‘thuốc’ như mọi người...nhưng tôi không sợ.”

Im lặng.

Mary là người trẻ và lanh lợi nhất ở đây, các cụ đều chờ đợi ý kiến của nàng khiến nàng không thể từ chối vai trò lãnh đạo. Vì thế, sau khi suy nghĩ, nàng nói:

- “Bây giờ chúng ta chưa biết ai, nếu báo cảnh sát ngay, không thể không bị họ lôi từng người ra hỏi cung, nhất là những người còn khỏe mạnh. Chờ đến ngày mai, chắc chắn sẽ có biến chuyển...lúc đó, ta mới có đầu mối.” Nàng nhìn từng người, tiếp: “Nhất là các cụ bà...không được bép xép, nếu không người kia biết, sẽ tháo chạy...thì hỏng việc. Các người mất tích khác cứ để sau hầy hay.”

Mary đã tình nghi một người nhưng chưa muốn nói ra.

- “Nếu ngày mai sát nhân chưa xuất hiện?” Cụ John giọng ngập ngừng hỏi trống không.

- “Không lâu đâu...người nào là thủ phạm...các cụ cứ để tôi lo, vì thế nào họ cũng phải tiếp xúc với tôi trước tiên. Nhớ tuyệt đối kín miệng.”

Mọi người suy nghĩ một chập cũng không ai có ý kiến khác hơn.

Mary nói như ra lệnh:

- “Vậy, mời các cụ về phòng cả đi ngủ dùm cho,”